Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/110/2020
Identifikačné číslo spisu:	4114221586
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4114221586.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu, a sudcov JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Martiny Valentovej, v spore žalobcu: Ing. F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/XX, A. proti žalovaným: 1.) P. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, A., 2.) JUDr. B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, A., obaja žalovaní zast. JUDr. Eva Hlaváčová, advokátka so sídlom Farská 12, Nitra, IČO: 50 650 190, o zaplatenie 10.000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 15C/36/2015, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. decembra 2019, č.k. 6Co/61/2019-388, takto

rozhodol:

Dovolanie zamieta.

Žalobca nemá proti žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 28. novembra 2018 č. k. 15C/36/2015-275 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- eur s príslušenstvom a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 10.000,- eur dôvodiac, že 28.09.2010 požičal žalovanému v l.) rade sumu 20.000,- eur, ktorú sumu sa zaviazal vrátiť žalovaný v l.) rade do 28.09.2011 a za vrátenie pôžičky sa zaručila jeho manželka, t.j. žalovaná v 2.) rade. Dňa 29.12.2010 žalovaný v l.) rade poukázal na účet žalobcu sumu 10.000,- eur, zvyšok nebol uhradený. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, keď preukázal, že došlo k poskytnutiu spornej pôžičky žalovaným ako manželom dňa 28.09.2010, kedy peniaze so súhlasom žalovaného v l.) rade prevzala žalovaná v 2.) rade. V súvislosti s pôžičkou bolo spísané potvrdenie o pôžičke, z ktorej vyplýva, že žalovaný v l.) rade sa zaviazal túto vrátiť najneskôr do 1 roka a žalovaná v 2.) rade pristúpila k predmetnému dlhu ako ručiteľka a spoludlžník. Žalovaný v l.) rade mal vedomosť od počiatku, že peňažné prostriedky

prevezme žalovaná v 2.) rade, s čím vyjadril súhlas. Skutočnosť, že peňažné prostriedky boli poskytnuté žalovanému v l.) rade preukazuje aj výpis z jeho účtu, z ktorého bola na účet žalobcu prevedená dňa 28.12.2010 suma 10.000,- eur s označením splátka pôžičky, pričom nepreukázal, že by sa malo jednať o inú pôžičku poskytnutú žalobcom. Žalobca tvrdil, že peňažné prostriedky odovzdal žalovanej v 2.) rade dňa 28.09.2010 po tom, čo predmetnú sumu vybral so svojho účtu, čo bolo preukázaná potvrdením o výbere z jeho účtu ako aj o vklade žalovanej v 2.) rade, ktorá vo svojej výpovedi potvrdila, že požiadala žalobcu o poskytnutie pôžičky, avšak následne tvrdila, že v uvedený deň si zo svojej kancelárie vybrala sumu 33.700,- eur, ktorú vložila na účet subjektu POD Kostolná pri Dunaji v konkurze. Z výpovede žalovanej v 2.) rade v spore vedenom pod sp. zn. 12C/304/2015, kde bola v postavení žalobkyne, vyplýva, že koncom mesiaca september 2010 si od žalobcu požičala sumu 20.000,- eur. Skutočnosť, že by žalovaná vložila finančné prostriedky vo výške 33.000,- eur alebo 34.000,- eur na účet POD Kostolná pri Dunaji nepotvrdila ani svedkyňa, pretože súd jej výpoveď vyhodnotil ako nevierohodnú. Za nedôveryhodné považoval aj tvrdenie žalovanej v 2.) rade ohľadne vrátenia sumy 10.000,- eur z účtu jej manžela, že išlo o pôžičku na zakúpenie motorového vozidla z roku 2009.

3. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a poukazom na § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Žalovaní namietali, že k reálnemu odovzdaniu peňazí nedošlo, avšak s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil a poukázal na odseky 38 a 39 rozsudku súdu prvej inštancie, kde uviedol, že je nesporné, že dňa 28.09.2010 žalobca vybral zo svojho účtu sumu 20.000,- eur a následne po cca 30 minútach finančné prostriedky vložila na účet, ktorý zriadila v tej istej pobočke banky, žalovaná v 2.) rade. Je nepravdepodobné, že v rozsahu 30 minút by žalovaná v 2.) rade vkladala na účet, ktorý zriadila v tej istej pobočke banky úplne iné finančné prostriedky, než tie, ktoré jej poskytol žalobca. Súd prvej inštancie správne vychádzal i z výpovede žalovanej v 2.) rade, ktorá potvrdila, že mala v úmysle požiadať o pôžičku žalobcu, potvrdila, že listinný doklad, ktorý žalobca označoval „ako dlžobný úpis“ spísal jej manžel. Poskytnutie pôžičky potvrdzuje i výpoveď žalovanej v 2.) rade v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/304/2015 kde potvrdila, že niekedy koncom mesiaca september 2010 si od žalobcu požičala sumu 2.000,- eur, ktorú následne poukázala na konkurzný účet. Žalovaní v priebehu konania nepreukázali, že by medzi stranami sporu bola uzatvorená iná pôžička ako táto.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní (ďalej aj ,,dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovali z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5. Dôvodili tým, že poukazom na ustálenú judikatúru k platne uzavretej pôžičke je potrebné, aby peniaze boli reálne odovzdané poukazom na uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/403/2014. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať platné uzavretie zmluvy o pôžičke a nie naopak. Z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, na základe akého dôkazu mali súdy preukázané reálne odovzdanie peňazí žalovanej v 2.) rade. Ak malo dôjsť k odovzdaniu peňazí v pobočke banky, muselo dôjsť aj k osobnému stretnutiu žalobcu so žalovanou v 2.) rade, o čom nebol predložený dôkaz. Nemôže postačovať len tvrdenie, že disponencia so sumou, výber a vklad peňazí v rovnaký deň.

6. Skutočnosť, že žalovaná v 2.) rade vložila v rovnaký deň peniaze, navyše inej sumy, na účet PD Kostolná nepostačuje k preukázaniu, že došlo k jej stretnutiu so žalobcom. Medzi výberom peňazí žalobcom a vkladom na účet PD Kostolná bolo viac ako 30 minút, čo je dostatočne dlhý čas na to, aby sa v banke nestretli. Pochybnosti o osobnom stretnutí v banke spôsobuje aj opis priebehu žalobcom, na ktorý dovolatelia opakovane poukázali. Žalobca sa na pojednávaniach vyjadroval k okamihu údajného ,,odovzdania“ peňazí, keď najskôr tvrdil, že žalovaná v 2.) rade si peniaze vložila na účet v momente ako jej ich odovzdal, následne sa vyjadril, že si peniaze ani nepreberal a zobrala ich priamo žalovaná v 2.) rade a následne uviedol, že žalovanej v 2.) rade odovzdal peniaze a pozeral sa z diaľky. K tvrdeniam žalobcu, že žalovaná v 2.) rade peniaze v okamihu ako jej ich odovzdal vkladala na účet poukázali, že z odpovede pobočky banky na dopyt súdu kedy bol založený účet PD Kostolná vyplynulo, že tento účet bol založený o viac ako 30 minút neskôr po výbere peňazí zo strany žalobcu. Súdy sa však nezaoberali rozporom vo výpovedi žalobcu.

7. Žalovaná v 2.) rade si peniaze vyzdvihla pred ich vložením v kancelárii, čo dosvedčila svedkyňa, ktorej súdy vytýkali, že sa pomýlila vo svojej výpovedi o rok, čo malo spochybňovať objektívnosť jej výpovede. Súdy tiež spochybnili jej výpoveď spôsobom odporujúcim judikatúre tým, že jej údajnú neobjektívnosť opierajú o jej pracovný pomer poukazom na nález ÚS SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29. V prejednávanej veci nebola preukázaná neobjektívnosť svedkyne, ktorá konzistentne vypovedala o skutočnostiach súvisiacich s vecou, potvrdila výpoveď žalovanej v 2.) rade. Z jej výpovede nevyplynuli také okolnosti, ktoré by boli spôsobilé prijať záver o jej neobjektívnosti. Tvrdenia žalovaných sú a boli vždy absolútne zhodné a dokazujú to aj listiny, ktoré predložili súdu, z ktorých vyplýva, že sa jednalo o pôžičku na kúpu motorového vozidla. Pokiaľ súdy tvrdia, že žalovaná v 2.) rade mala povinnosť preukázať, že sa jedná o inú pôžičku, táto skutočnosť bola preukázaná prevodom sumy 10.000,- dňa 28.12.2010 z účtu žalovaného v 1.) rade na účet žalobcu. Na viaceré odvolacie argumenty dovolateľov odvolací súd nereflektoval a len odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

8. Dovolatelia navrhli, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu namietol dôvodnosť podaného dovolania.

10. Dovolatelia vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvali na podanom dovolaní.

11. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Dovolatelia namietli, že odvolací súd sa nevysporiadal s ich argumentami, pričom z celého obsahu rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, na základe akého dôkazu mali súdy preukázané reálne odovzdanie peňazí žalovanej v 2.) rade. Dovolatelia tiež namietali nezohľadnenie rozporu vo výpovedi žalobcu o odovzdaní peňazí ako aj spochybňovanie výpovede svedkyne v rozpore s judikatúrou.

13. Dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné. Obsah spisu nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje výnimku z prvej vety a týka sa výlučne ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľov na spravodlivý proces.

14. K námietkam dovolateľov vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozsudok odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci s tým, že sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie. Uvedený postup je v súlade s § 387 ods. 2 CSP, ktoré ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v

prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP. V posudzovanej veci sú v rozhodnutí odvolacieho súdu, obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozhodnutia súdu prvej inštancie, vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľov dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa ich predstáv, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. V odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odvolací súd odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Odvolací súd sa s námietkami dovolateľov uvedenými v odvolaní riadne vysporiadal v odsekoch 16. a 17. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

15. K námietkam vo vzťahu k dokazovaniu dovolací súd uvádza, že podľa judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Z nálezu ÚS SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014, na ktoré v súlade so spochybnením dôveryhodnosti svedkyne poukazovali dovolatelia, vyplýva, že nemožno spochybňovať objektívnosť výpovedí svedkov iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, avšak v danom prípade z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento výpoveď svedkyne vyhodnotil ako nedôveryhodnú najmä z dôvodu, že si s odstupom viac ako 8 rokov presne pamätala dátum pokiaľ ide o deň a mesiac, kedy malo dôjsť k vloženiu sumy ako aj výšku sumy zobratej žalovanou v 2.) rade z pokladne, ale nepamätala si rok kedy k tomu došlo, pričom súd prvej inštancie zároveň zohľadnil aj skutočnosť, že je v pracovnom pomere u právnej zástupkyni dovolateľov už viac ako 25 rokov.

16. K námietkam dovolateľov dovolací súd ďalej uvádza, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je ani nesúhlas s právnym posúdením veci (R 24/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). Ani od 01. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

17. V zmysle uvedeného dovolacie námietky dovolateľa podľa 420 písm. f) CSP nie sú dôvodné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

18. Z obsahu podaného dovolania podľa § 124 ods. 1 CSP dovolací súd vymedzil dve otázky, a to otázku kto je v danom spore nositeľom dôkazného bremena a otázku či na vznik zmluvy o pôžičke postačuje len preukázanie o dispozícii so spornou sumou, jej výber veriteľom a následný vklad peňazí v rovnaký deň dlžníkom alebo je nevyhnutné preukázanie reálneho odovzdania peňazí veriteľom. Dovolatelia mali za to, že odvolací súd sa odklonil od judikatúry dovolacieho súdu sp.zn. 4Cdo/403/2014 a 5Cdo/238/2010.

19. Z obsahu rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého závermi sa stotožnil odvolací súd vyplýva, že súdy vychádzali z výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúceho záveru, že žalobca preukázal, že dovolateľom poskytol pôžičku vo výške 20.000,- eur, keď odovzdal predmet pôžičky

žalovanej v 2.) rade so súhlasom žalovaného v 1.) rade po tom ako o 12:52 hod. dňa 28.09.2010 vybral z vkladnej knižky sumu 20.000,- eur na pobočke Tatra Banky, a.s. a následne o 13:24 hod. v ten istý deň žalovaná v 2.) rade na rovnakom mieste vložila sumu 33.700,- eur. Medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke dňa 28.09.2010 a v ten istý deň došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky žalovanej v 2.) rade a dňa 28.12.2010 bola žalobcovi vrátená splátka pôžičky vo výške 10.000,- eur z účtu žalovaného v 1.) rade. Skutočnosť že peňažne prostriedky boli skutočne poskytnuté nepriamo preukazuje aj výpis z účtu žalovaného v 1.) rade, z ktorého bola na účet žalobcu prevedená dňa 28.12.2010 suma 10.000,- eur s označením splátka pôžičky. Dovolatelia nepreukázali, že v prípade tejto sumy malo ísť o inú pôžičku z roku 2009. Vo výpovedi žalovaná v 2.) rade potvrdila, že požiadala žalobcu o poskytnutie pôžičky, k čomu malo dôjsť dňa 28.09.2010, avšak tvrdila, že k odovzdaniu peňazí nedošlo. Ohľadne sumy 33.700,- eur žalovaná v 2.) rade tvrdila, že dňa 28.09.2010 si v kancelárii vyzdvihla peniaze a vložila ich v Tatra banke a.s. na účet subjektu POD Kostolná pri Dunaji v konkurze. Súd prvej inštancie predmetnú obranu žalovanej v 2.) rade považoval za účelovú, keďže v konaní potvrdila skutočnosť, že ona sama požiadala žalobcu o poskytnutie pôžičky, k odovzdaniu ktorej malo dôjsť dňa 28.09.2010, avšak podľa jej tvrdenia k odovzdaniu peňazí nedošlo, pričom sama vo výpovedi dňa 20.10.2016 potvrdila, že dňa 28.09.2010 došlo k spísaniu dlžobného úpisu z jej strany a strany žalovaného v 1.) rade. Skutočnosť, že došlo k poskytnutiu pôžičky vyplýva aj z obsahu žaloby podanej žalovanou v 2.) rade v postavení žalobkyne vo veci sp.zn. 12C/304/2015 vo veci ochrany osobnosti, v ktorom konaní na strane žalovaného vystupuje žalobca. V uvedenej žalobe žalovaná v 2.) rade ako žalobkyňa uviedla, že koncom mesiaca september 2010 si od žalobcu požičala sumu 20.000,- eur, ktorú poukázala na konkurzný účet, žalobca s pôžičkou súhlasil pod podmienkou, že musí konkurzný účet preniesť do Tatra banky a.s., kde budú peniaze hneď vložené a pod podmienkou, že zmluvu o pôžičke musí podpísať jej manžel ako dlžník, po roku vrátila sumu 10.000,- eur a požiadala ho o trpezlivosť, pretože stále ponúkajú na predaj vozidlo, z ktorého by mu vyplatila zvyšnú čiastku. Žalovaná v 2.) rade v konaní tvrdila, že žaloba bola spísaná a podávaná jej právnou zástupkyňou JUDr. B. M. a išlo o zle naformulovanú informáciu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z obsahu predmetnej žaloby doručenej súdu dňa 02.06.2015 vyplýva, že bola podávaná žalovanou v 2.) rade a neobsahuje údaj, že je podaná v zastúpení právnou zástupkyňou. Z doloženej plnej moci v konaní sp.zn. 12C/304/2015 vyplýva, že zastupovanie žalovanej v 2.) rade v tomto konaní prevzala JUDr. B. podľa plnomocenstva dňa 12.10.2016. K vloženiu sumy 33.700,- eur na účet vedený v Tatra banke, a.s. dňa 28.09.2010 patriaci subjektu POD Kostolná pri Dunaji žalovaná v 2.) rade tvrdila, že išlo o peniaze, ktoré mala vo svojej kancelárii a tieto bola dňa 28.09.2010 vyzdvihnúť, avšak v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie ňou tvrdených skutočností, pričom uvedené tvrdenia žalovanej v 2.) rade nepotvrdila v konaní ani vypočutá svedkyňa, ktorej výpoveď považoval súd na nedôveryhodnú. Žalovaná v 2.) rade na preukázanie svojich tvrdení ohľadne vkladu finančných prostriedkov na účet POD Kostolná pri Dunaji okrem výpovede svedkyne nenavrhla iné dôkazy. Súdy nižších inštancií teda nevychádzali z právneho posúdenia zmluvy o pôžičke, ale vychádzali zo skutkového záveru, že žalobca preukázal finančné plnenie v prospech žalobcu.

20. K právnej otázke kto je v danom spore nositeľom dôkazného bremena dovolací súd poukazuje na to, že ide o otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, keď pre zodpovedanie tejto otázky je rozhodujúca hmotnoprávna úprava vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo alebo povinnosť žalovaného. Naopak o otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, keď posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal (sp. zn. 2Cdo/256/2012, 8Cdo/140/2018). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, čo malo v danej veci za následok vyhovenie žaloby. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré dovolatelia namietali v dovolaní.

21. Dovolatelia namietali záver súdov, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a mali za to, že nemôže byť na nich prenesené dôkazné bremeno na preukázanie, že peniaze neboli poskytnuté. V danom prípade súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno o odovzdaní sumy 20.000,- eur titulom spornej pôžičky žalovanej v 2.) rade, keď toto skutočné odovzdanie sumy bolo preukázané radou nepriamych dôkazov svedčiacich o skutočnom odovzdaní spornej sumy. Na základe toho prešlo dôkazné bremeno na dovolateľov na vyvrátenie skutočného odovzdania spornej sumy dovolateľom, bolo teda ich povinnosťou preukázať odkiaľ zobrali spornú sumu, ktorú žalovaná v 2.) rade vložila na účet, keď okolnosti nasvedčujú, že to bolo práve od žalobcu. Dovolatelia ako odklon označili rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/238/2010, z ktorého vyplýva, že ak sa žalobca domáhal na žalovanom zaplatenia žalovanej sumy titulom zmluvy o pôžičke, leží na ňom dôkazné bremeno o tomto tvrdení. V zmysle uvedeného nie je možné prijať záver, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, keď z obsahu rozhodnutí vyplýva, že súdy mali za to, že dôkazné bremeno ležalo primárne na žalobcovi, ktorý ho uniesol.

22. V danom prípade sa dovolatelia v dovolaní nestotožnili so skutkovými a právnymi závermi súdov nižších inštancií, a ako odklon označili rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 4Cdo/403/2014, v ktorom najvyšší súd podal výklad k § 657 OZ a uviedol, čo sa vyžaduje k uzavretiu zmluvy o pôžičke, teda že sa vyžaduje, aby veriteľ aj skutočne odovzdal predmet pôžičky dlžníkovi. Z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií je zrejmé, že tieto dospeli k záveru, že peniaze žalobca dovolateľom skutočne odovzdal a teda nie je možné prijať záver, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe.

23. Dôvodom vyhovenia žaloby žalobcu nebola nesprávna aplikácia § 657 OZ a ani aplikácia tzv. negatívnej dôkaznej teórie, ale záver súdov nižších inštancií o unesení bremena tvrdenia. Dovolatelia naformulovali otázky, z formulácie ktorých vyplýva, že nimi spochybňujú vyhodnotenie dôkazov súdmi, ktoré ich viedli k záveru, že žalobca svoj nárok preukázal. Dovolací súd však nie je treťou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

24. Vzhľadom na neopodstatnenosť námietky dovolateľov, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie je prípustné, avšak nie je dôvodné. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľov zamietol podľa § 448 CSP.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.